

A vörösök és az orgonya

Bata János

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy ország, amiben semmi sem az volt, mint aminek látszott. Igazából még csak ország sem volt, mert az első adandó alkalommal darabjaira hullott, úgy eltűnt az oly sokat emlegetett történelmi szemétdombon, mintha soha nem is lett volna.

Nos, ebben a mintha országban történt, hogy a fő lakatos halála után, akiről még az a fáma is keringett, hogy igazából a Ferenc Jóska fátya, szabadkőműves és orosz kém, nos, a lakatos halála utáni évek egyikében, amikor ez a mintha ország a Tito után is Tito korszak bűvöletében élt, és a fővezért már mindenki el-siratta, aki csak egy kicsit is számított, és akire csak egy kicsit is számítottak, amikor boldog és boldogtalan fogadkozott, hogy a testvériség-egységet, mint a szemük fényét, őrizni fogja, nos, ekkor történt, hogy egy magyar diáklány gondolt egyet, s kettő lett belőle! Kitalálta, hogy orgonahangversennyel tiszte-li és örvendezteti meg tanárait, mivel ő maga középiskolás diáklány volt és a porosboros városka zeneiskolájának jeles növendéke.

Gondolt egyet, és kettő lett belőle, mert a gondolatot tett

Kiss Ernő és Nagy Sándor aradi vértanúk Peredi Zoltán fametszetén. A határon túli magyar irodalom napjai címmel rendezendő fehérvári tanácskozás résztvevői is megemlékeznek a mártirokról

követte: nemcsak szorgalmasan gyakorolt, hanem a helyi plébánossal is egyeztetett, és csöndes, virágillattal teli tavaszi délutánra kitűzette az orgonahangverseny időpontját, ami abból állott, hogy szólt néhány, szívéhez közel álló tanárának, ha megtisztelnék vele, és elmennének a hangversenyére, ő bizony nagyon boldog lenne!

A boldogság virága a gyermek tanárainak lelkében is kinyílt, mert ők, heten azon a csöndes, virágillattal teli tavaszi délutánon beültek a ..., hát igen, beültek a templomba! Míg bent a lányka Bachot, Händelt és más, hozzájuk hasonló, felforgató renegátot játszott, addig kint a méhek, meg a spionok már döngicséltek. És ha már döngi-

cséltek, a döngicsélésnek meg is lett a következménye: a kaptárakban méz, a pártbizottságban ügy.

Úgy bizony, úgy bizony, mert a szabad és demokratikus országban, ahova szabadságot és demokráciát tanulni jártak a szocializmus útját szélesíteni akarók, ahol a liberalizmus ki és megbomlott lobogója alatt szabad volt Lu-

kácsot, Eörsit, meg a nagy Maot idézgetni, szóval a független, az el nem kötelezett, a szabad és demokratikus országban egy tanárnak, még ha nem is volt soha a vörös pártnak tagja, tilos volt a lábát templomba betennie! Még Bach-koncertre sem! Még akkor sem, ha a plébános, elővigyázatosságból, a hangverseny idejére a templom közelébe sem ment! Egy tanárnak a templomba? – Soha! És itt meg nem egy, hanem hét elvetemült gazfickó és fickónő volt, aki förtelmes tettevel aláásta magát a marxizmus-leninizmus titói útját. Mi az, hogy aláásta? Egyenesen vagy görbén (?) aláaknázták!

Hogy eme borzalmak után a feszültséget ne fokozzam, mert az fokozódott, ugye, mint a nemzetközi helyzet, mindenki megnyugvására elmondom: a hét semmirekellő, el- és megtévelyedett, lázító elemet a középiskolából eltávolították, és ezzel megoldódni látszott az ügy. Igen-igen, csak megoldódni, mivel hogy az azóta jobb létre szenderült községi párttitkárt talán még mindig az az egy kapitalis kérdés kínozza, miszerint: „Mi a fenének mentek azok a barmok a templomba? Hogy nem vittek azok a hülye tanárok a kultúrházba egy villanyorgonát?”